

mese maeässe, veel leiba otsima ja fui siisse astus, näggi noort naesterahvast, omma laštrega põlweli maas Jummalat palluwad ja kulis veel need sõnnad: „Helde hallastaja Jummal, õrra lašse minno lapsi mitte nälga surra ja sada omma ingl läbbi, immelikul wiſil meile toito!” Kui soldat tuppa astus ja naene kõbinat kulis, ehmatas temma wágga õrra ja arwas et nüud surm piddi kätte tullema. Sedda hääda palvet kulis agga soldat, põris kohhe ümbet, läks wankre jure, tdi sealt läks tervet leiba ja hea tük libba ja andis sedda selle naesele, kes nüud süddamest, kuma filma weega Jummalat ja sedda sõameest tannas.

Sedda luggo kirjutas se soldat omma naesele koe ja ütles: „Ma ussun wiſiste, et Jummal selle waese naese palved on kuulnud ja wöttab ka teie palved koddo kuulda, mis teie minno párrast Temma pole läkkitate. Sellust sõdja läbbi käib, seal on itka otsata suur hääda ja nalg!”

Wadake, nored mehhed, kes teie frono teiništusse astute, mõttelge selle peale, mis se

mees teggi ja árge olge armutumad waeste hääddaliste wasto, siis peástab Jummal ka teid surmast ja hukkatusest. Hooplisk meel sadab wallo ja surma!

Nenda on Preisima soldatid mitmega teinud. Mõnni soldat, kellele wina anti, jõi puddelist, panni puddeli laua peale ja pištis kuldrahha puddeli alla, ja läks omma teed. Jälle teised jaggasid omma frono leiba nälginid waeste lastele ja játjid ommad kõhhud tühjaks, ja keik, kes nenda teggid, neid hoidis Jummal waenlase külide eest ja on praego koddo omma naese ja laste jures; agga need, kes armutumal wiſil waese rahwale waewa teggid, neid riisusid ja nende maead õrra põletasid, leidsid omma surma, fest Jummala arm ei olnud nendega.

Olle ma peal, mis sa olled,

Kus sa läåd ehk kust sa tulled,
Jummal kuleb waeste heále,
Hallastab ka nende peale!
Ürra te sa wallatust,